

Kijken vanuit het Westen, een belemmering bij Chetturs *Solo*?

E-INTERVIEW MET DE CHOREOGRAFE PADMINI CHETTUR

Mei 2004. Brussel ademt cultuur. De reis in oostelijke richting van het KunstenFESTIVALdesArts passeert in Chennai (Madras), de thuisbasis van de Indische Padmini Chettur. Op het festival presenteert ze haar recente productie *Solo*. Tijdens de voorstelling herinner ik me losse flarden van de folder –waarom lees ik in godsnaam de hand-out op voorhand–: minimalisme, moderniteit, traditie, Bhâratnatyam, India. Angstvallig start ik mijn zoektocht naar herkenbaar bewegingsmateriaal, waarbij ik me afvraag of mijn ‘eurocentrische’ kijk op de danstaal van Chettur wel de juiste is.

Artistieke presentaties en discussies werken stimulerend en houden alvast de hersenen op actief, daar ben ik van overtuigd. Ook *Solo* zorgt voor zo'n instant hersenactiviteit, waarbij ik tijdens en na de productie blijf zoeken naar de (Indische) singulariteit van Chetturs werk. Hoe positioneert een criticus-toeschouwer zich in materie die hem/haar niet zo vertrouwd is? Is de productie *Solo* erfgenaam van een Indische traditie of primeren esthetiek-stijling en een onmiddellijke bevangenheid bij het kijken naar Chetturs werk? Ik probeer er mijn aandacht bij te houden en zoek naar een danstaal die ik begrijp. Maar is het wel aangegeven en (politiek) correct om mijn eigen begrippenkader en westerse blik in te schakelen bij de evaluatie van Indische dans? Heel vlug kom je ongewild in een vacuüm terecht, waar je niet meer uit ontsnapt. Ik betreed het niemandsland tussen oost en west, kolonialisme en postkolonialisme, kritiek en journalistiek, omringd door woorden als de Andere, mystificatie, exotisme, non-understanding, opaak,...

Op jonge leeftijd bestudeerde Chettur (1970) de oorspronkelijke Indische tempeldans Bhâratnatyam.¹ In 1991 treedt ze toe tot het gezelschap van Chandralekha, een dame die de traditionele dans in een eigentijds kader plaatst, aandacht heeft voor vormverandering en de oorspronkelijke solodans ombouwt tot een dansvorm voor meerdere dansers. Vanuit die ervaring creëert Chettur haar eigen choreografieën, die wortelen in de Indische cultuur maar

Solo PADMINI CHETTUR Foto G. Venket Ram

waarin ze zoekt naar een persoonlijke schrijftuur. Haar recente productie *Solo* omvat drie korte dansfragmenten waarin stilte en verlening van tijd en beweging de hoofdtoon zetten. Minimale bewegingen vanuit de hielen vloeien over in versnelde draaibewegingen van armen en handen. De ene keer beweegt haar lichaam perfect mee met de muziek van Maarten Visser, waarbij op elke muzikale variatie (hedendaags klassiek, klaagzangen, dichtslaande ventielen,...) haar lichaam in een vreemde positie

eventjes tot stilstand komt, andere keren breekt ze volledig met het ritme van de muziek. Haar lichaam leidt een eigen leven. Tonaal en atonaal, vloeiend en staccato sluiten hier een pact. De toeschouwer krijgt ruim de tijd om de beelden in zich op te nemen. Emoties die Chettur omzet in een serene danstaal, vloeiende op- en neergaande bewegingen van handen, voeten, ellebogen die overvloeien in draaiende torso's en wiegende heupen. Haar danstaal herken ik amper. Hoe gedraagt een 'geschikte' toeschouwer zich